

Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra)
14 decembrie 2000*

Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE)
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Drept comunitar – Principiul eficacității dreptului comunitar – Principiul bunei gestiuni financiare – Compensare între o creanță a Comisiei și sumele datorate cu titlu de contribuții comunitare”

În cauza T-105/99,

Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE), cu sediul la Paris, reprezentat de către F. Herbert și F. Renard, avocați în Baroul din Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui K. Manhaeve, 56-58, rue Charles Martel,

reclamant,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii P. Oliver, consilier juridic, și K. Simonsson, membru al serviciului juridic, și doamna W. Neirinck, funcționar național detașat pe lângă Comisie, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului C. Gómez de la Cruz, membru al serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a deciziei Comisiei, inclusă în scrisoarea din 15 februarie 1999, prin care i se impunea reclamantului o compensare a creanțelor lor reciproce,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a patra),

compus din doamna V. Tiili, președinte, domnii R. M. Moura Ramos și P. Mengozzi, judecători,
grefier: domnul G. Herzig, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma procedurii orale din 11 mai 2000,

pronunță prezenta

Hotărâre

Faptele aflate la originea litigiului

* Limba de procedură: franceza.

1 La 11 februarie 1994 și 25 aprilie 1995, Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE), asociație de naționalitate franceză, care reunește asociații naționale alcătuite din autorități locale și regionale din Europa, asociația Agence pour les réseaux transmediterranéens (ARTM) și Cités unies développement (CUD), asociație de naționalitate franceză, au încheiat trei contracte de asistență tehnică cu Comisia.

2 Aceste contracte vizau două programe de cooperare regională, adoptate în baza Regulamentului (CEE) nr. 1763/92 al Consiliului din 29 iunie 1992 privind cooperarea financiară cu toate țările terțe mediteraneene (JO L 181, p. 5), și denumite MED-URBS și MED-URBS MIGRATION (denumite în continuare „contractele MED-URBS”). Conform articolului 8 din respectivele contracte, acestea din urmă sunt reglementate de legislația belgiană, convențiile incluzând și o clauză atributivă de competență în favoarea instanțelor civile din Bruxelles, în cazul în care nu se ajunge la o soluționare amiabilă a unui litigiu survenit între părți.

3 După verificarea conturilor CCRE, Comisia a concluzionat că suma de 195 991 ECU trebuia recuperată de la aceasta, în cadrul contractelor MED-URBS. Prin urmare, la 30 ianuarie 1997, aceasta a întocmit nota de debit nr. 97002489N pentru această sumă și, prin scrisoarea din 7 februarie 1997, a solicitat CCRE rambursarea.

4 În această scrisoare, care a fost primită de reclamant abia la 23 februarie 1997, Comisia invoca, în termeni generali, nerespectarea clauzelor contractuale pentru a justifica cererea de rambursare.

5 La cererea CCRE, Comisia a precizat, în scrisoarea din 25 iulie 1997, că nu au fost respectate bugetele aferente fiecărui contract, având în vedere că au fost efectuate cheltuieli care au depășit limitele bugetare, fără autorizație scrisă prealabilă din partea Comisiei.

6 Reclamantul a contestat temeinicia poziției adoptate de Comisie în diverse scrisori, precum și cu ocazia mai multor întrevederi, și a refuzat să plătească suma solicitată.

7 Prin scrisoarea recomandată din 19 noiembrie 1998, Comisia a invitat CCRE să achite suma în cauză în termen de 15 zile de la primirea respectivei scrisori.

8 Prin scrisoarea din 3 decembrie 1998, Comisia a obligat CCRE să ramburseze suma de 195 991 ECU și a menționat posibilitatea recuperării acestei sume „prin compensarea sumelor [datorate CCRE] cu titlu de contribuție comunitară sau prin orice altă cale legală, atât în ceea ce privește suma principală, cât și dobânda”.

9 Ca răspuns la această scrisoare, în scrisoarea sa din 18 decembrie 1998, CCRE a contestat caracterul sigur al pretensei sale datorii și s-a opus compensării.

10 Prin scrisoarea din 15 februarie 1999, Comisia a comunicat CCRE că „într-adevăr, creanța în cauză [prezenta] caracteristicile de certitudine, de lichiditate și exigibilitate, care permiteau efectuarea unei compensări”. În plus, aceasta informa reclamantul cu privire la decizia sa (denumită în continuare „decizia în litigiu” sau „decizia atacată”) de a „recupera suma de 195 991 euro prin compensarea sumelor [...] datorate cu titlu de contribuții comunitare” privind anumite activități (denumite în continuare „activitățile în litigiu”). Aceasta adăuga în continuare: „[P]lățile [...] trebuie considerate ca fiind percepute de CCRE cu obligațiile care decurg din acestea, indiferent dacă plata reprezintă un avans, un acout sau o plată finală.”

11 CCRE a sesizat Tribunal de première instance din Bruxelles, în conformitate cu clauza atributivă de competență din contractele MED-URBS, pentru a contesta temeinicia pretensei creanțe a Comisiei în cadrul respectivelor contracte și a demonstra, prin aceasta, neîndeplinirea condițiilor prevăzute de legislația belgiană pentru stingerea obligațiilor contractuale prin compensare.

Procedura și concluziile părților

12 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 28 aprilie 1999, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

13 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a patra) a hotărât să deschidă procedura orală.

14 În ședința din 11 mai 2000 au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările Tribunalului.

15 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea deciziei Comisiei, inclusă în nota de debit nr. 97002489N din 15 februarie 1999, de a nu îi plăti următoarele sume (denumite în continuare „sumele în litigiu”):

– 39 447,39 euro, pentru „seminarele regionale din zonele obiectiv 2 (DG XVI)”;

– 50 000, 00 euro, pentru „programul de subvenții 1998 (Secretariatul General)”;

– 82 800,00 euro, pentru „declarația B4-3040/98/208/jnb/d3 (DG XI)”;

– 23 743,61 euro, pentru „convenția SOC 98 101185 05D05 (DG V)” (dintr-un total de 31 405,08 euro);

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

16 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la admisibilitate

Argumentele părților

17 Comisia contestă admisibilitatea acțiunii, susținând că, în temeiul cererii, aceasta din urmă este introdusă împotriva „deciziei Comisiei [...] inclusă în nota de debit nr. 97002489N din 15 februarie 1999”, în timp ce, în realitate, nota în cauză este datată 30 ianuarie 1997. Astfel, reclamantul a comis o eroare evidentă și a introdus acțiunea ulterior expirării termenului prevăzut la articolul 173 al cincilea paragraf din Tratatul CE (devenit articolul 230 al cincilea paragraf CE).

18 Comisia subliniază faptul că reclamantul și-a modificat cererea în răspunsul său, făcând referire la „decizia Comisiei Comunităților Europene, inclusă în scrisoarea din 15 februarie 1999 care se referă la nota de debit nr. 97002489N”.

19 Comisia precizează că, dacă acțiunea ar fi fost formulată în acest fel în cererea introductivă, nu ar fi contestat niciodată admisibilitatea acesteia. Ea contestă posibilitatea, pentru reclamant, de a modifica formularea inițială a cererii sale în cadrul răspunsului.

20 Reclamantul evidențiază că obiectul prezentei acțiuni îl reprezintă anularea deciziei Comisiei de a folosi nota de debit nr. 97002489N ca modalitate de plată, prin compensare, a contribuțiilor comunitare care i se datorează.

21 Această decizie este inclusă în scrisoarea din 15 februarie 1999, primită de reclamant la 23 februarie 1999. Aceasta are efecte juridice care afectează în mod indiscutabil interesele reclamantului în calitate de creditor al contribuțiilor comunitare și, prin urmare, reprezintă un act cauzator de prejudicii.

22 Având în vedere că cererea a fost depusă la grefa Tribunalului la 28 aprilie 1999, a fost respectat termenul stabilit la articolul 173 al cincilea paragraf din tratat. În consecință, acțiunea este admisibilă.

Constatările Tribunalului

23 Trebuie să se constate că, din cerere, rezultă în mod clar faptul că acțiunea vizează decizia Comisiei, inclusă în scrisoarea din 15 februarie 1999, de a acorda o compensare. Prin urmare, respectiva acțiune trebuie declarată admisibilă, având în vedere că a fost introdusă în termenul prevăzut la articolul 173 al cincilea paragraf din tratat.

Cu privire la fond

24 În sprijinul acțiunii sale, reclamantul invocă patru motive, întemeiate pe lipsa bazei juridice a deciziei în litigiu, pe încălcarea principiului certitudinii juridice, pe încălcarea principiului încrederii legitime și pe încălcarea obligației de motivare, prevăzută la articolul 190 din Tratatul CE (devenit articolul 253 CE). În circumstanțele speței, este necesar să se acorde prioritate examinării primului motiv.

Argumentele părților

25 Reclamantul susține că cadrul juridic care reglementează drepturile și obligațiile Comisiei și respectiv ale beneficiarilor contribuțiilor comunitare este definit de termenii convenției sau ai documentelor de acordare în cauză, precum și, dacă este cazul, de condițiile generale anexate la acestea.

26 În speță, niciuna dintre clauzele incluse în aceste texte nu prevede posibilitatea acordării unei compensări de către Comisie între datoriile care îi revin, în temeiul acestor contribuții comunitare, și o pretinsă creanță față de CCRE în cadrul unui alt raport juridic.

27 Reclamantul subliniază că, pe de o parte, creanța și datoriile în cauză sunt pretinsă și, respectiv, datorate, cu titluri diferite, prima fiind de origine contractuală, în timp ce datoriile corespund unor obligații legislative și, pe de altă parte, acestea sunt supuse unor ordini juridice diferite, în acest caz legislația belgiană și cea comunitară. În plus, contractele și contribuțiile în cauză depind de servicii diferite ale Comisiei.

28 Reclamantul subliniază că, în dreptul administrativ al anumitor state membre, în special dreptul administrativ francez și belgian, nu i se permite unei administrații compensarea datoriilor prin creanțe care vizează servicii diferite și/sau supuse unui regim juridic diferit.

29 În plus, Comisia nu poate aplica compensarea susținând că este vorba despre un principiu general de drept comunitar. De fapt, principiile generale de drept comunitar, care se pot aplica în toate situațiile, au ca obiect evitarea denegării de dreptate (Hotărârea Curții din 12 iulie 1957, Algera și alții/Adunarea Comună a CECO, 7/56 și 3/57 – 7/57, Rec., p. 81), clarificarea unei noțiuni nedefinite în dreptul comunitar invocate în justiție, justificarea interpretării celei mai conforme norme de drept comunitar cu spiritul tratatului sau limitarea puterii discreționare a instituțiilor și a statelor membre.

30 Compensarea nu vizează niciunul dintre aceste obiective, ci, dimpotrivă, urmărește să extindă în mod complet ilegal puterea Comisiei de a refuza plata unor sume datorate în mod incontestabil. Astfel, pârâta a sustras creanța de care se prevalează de la controlul instanțelor unui stat membru, care sunt competente în baza clauzelor atributive de competență definite de comun acord de către părți.

31 Reiese din jurisprudență că compensarea este doar un „mecanism” special de stingere a obligațiilor reciproce, care se aplică numai în prezența unor condiții clar stabilite.

32 Reclamantul subliniază că doar în Hotărârea din 19 mai 1998, Jensen și Korn- og Foderstofkompagniet (C-132/95, Rec., p. I-2975, denumită în continuare „Hotărârea Jensen”), Curtea a evocat aplicarea mecanismului compensării obligațiilor care intră sub incidența a două ordini juridice distincte. În această hotărâre, Curtea a precizat că, în cazul a două ordini juridice dintre care una nu prevede nicio dispoziție relevantă în ceea ce privește compensarea, era necesar, în orice caz, să se aplice normele prevăzute de cealaltă ordine juridică.

33 În temeiul acestui principiu, este necesar, în speță, să se verifice dacă sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea compensării, prevăzute de dreptul belgian, ținând seama de faptul că acest drept reglementează contractele din care decurge pretinsa creanță a Comisiei.

34 În temeiul dreptului belgian, două obligații reciproce pot fi compensate de către părțile unui contract doar în cazul în care creanțele în cauză sunt certe, lichide și exigibile. Niciuna din cele trei tipuri de compensări – legală, judiciară, convențională – nu se aplică automat la simpla inițiativă a uneia dintre părți, fără să fie îndeplinite condiții stricte.

35 În speță, pretinsa creanță invocată de Comisie în cadrul executării contractelor MED-URBS nu are un caracter cert, deoarece este contestată de reclamant, care a sesizat, în acest scop, Tribunal de première instance din Bruxelles.

36 Singura altă ordine juridică care are legătură cu speța este dreptul francez, datorită locației sediului CCRE. Totuși, dreptul francez prevede aceleași condiții ca și dreptul belgian pentru aplicarea mecanismului compensării.

37 În consecință, chiar presupunând că este posibilă utilizarea compensării în cadrul dreptului comunitar pentru stingerea a două obligații care intră sub incidența a două ordini juridice distincte, condițiile necesare pentru aplicarea acesteia nu sunt, în orice caz, îndeplinite.

38 În ședință, CCRE a adăugat că, drept răspuns la scrisoarea sa din 22 ianuarie 1999, în care informase Comisia cu privire la problemele cauzate de întârzierea plății fondurilor comunitare

pentru buna executare a activităților în litigiu, această instituție doar a confirmat primirea corespondenței în cauză prin scrisoarea din 3 februarie 1999.

38 Comisia susține că dreptul de a efectua o compensare este un principiu general al dreptului comunitar, care se aplică chiar și în absența unei dispoziții exprese.

40 Distincția între „mecanism” și „principiu” este de natură pur semantică. De fapt, deși compensarea se consideră un mecanism sau o modalitate de plată, dreptul de a efectua o compensare constituie un principiu general al dreptului comunitar.

41 În sprijinul acestui argument, Comisia invocă cele trei hotărâri ale Curții pronunțate în materie de compensare. În Hotărârea din 1 martie 1983, DEKA/CEE (250/78, Rec., p. 421, considerentul 13), Curtea afirmă că legislația comunitară poate „genera, între autorități și agenții economici, creanțe reciproce și chiar conexe, care se pretează la compensare”. Prin urmare, dreptul de a efectua o compensare există în dreptul comunitar, chiar și în absența unei dispoziții exprese.

42 Comisia contestă interpretarea de către reclamant a Hotărârii DEKA/CEE, citată anterior, conform căreia această hotărâre aplică, în realitate, principiul conform căruia actele frauduloase ale debitorilor nu pot fi invocate împotriva creditorilor. Aceasta susține că nu cesiunea creditului, ci încercarea de evitare a compensării era frauduloasă.

43 Aceasta invocă și Hotărârea Curții din 15 octombrie 1985, Continental Irish Meat (125/84, Rec., p. 3441), în care a fost admisă și compensarea efectuată de administrația națională în cauză.

44 În cele din urmă, aceasta face referire la fragmentul din Hotărârea Jensen (considerentul 54), conform căruia „dreptul comunitar nu se opune ca un stat membru să efectueze o compensare între o sumă datorată beneficiarului unui ajutor în temeiul unui act comunitar și creanțele restante ale statului membru respectiv”, și reamintește că, în concluziile sale (Rec., p. I-2977, punctul 39), avocatul general Fennelly a făcut următoarea observație:

„[E]xecutarea anterioară transferului de bani nu diferă prea mult, din punct de vedere al gradului de libertate de care beneficiază persoana interesată în ceea ce privește bunurile sale, de o executare ulterioară plății, indiferent de forma acesteia.”

45 Din concluziile avocaților generali Mancini și Fennelly în Hotărârile DEKA/CEE (Rec., p. 433), Continental Irish Meat (Rec., p. 3442) și Jensen, citate anterior, rezultă, de asemenea, că compensarea reprezintă o modalitate de plată utilizată în mod curent, partea împotriva căreia este efectuată compensarea având întotdeauna posibilitatea de a o contesta în fața instanței competente.

46 Simpla respingere a dreptului de compensare al unui creditor care se confruntă cu un debitor recalcitrant l-ar priva pe acesta de posibilitatea de a recupera creanța în mod rapid și eficient, ceea ce ar contraveni, în mod evident, simțului practic și principiului economiei de procedură.

47 Pentru a stabili, în cadrul ordinii juridice comunitare, condițiile necesare aplicării compensării, este necesară inspirarea din ordinile juridice ale statelor membre. În acest scop, trebuie să se procedeze într-o „manieră critică și să se țină seama de obiectivele specifice ale tratatului, precum și de particularitățile structurilor comunitare” (concluziile avocatului

general Roemer în Hotărârea din 2 decembrie 1971, Zuckerfabrik Schoeppenstedt/Consiliul, 5/71, Rec., p. 975, 987).

48 Bazându-se pe un studiu de drept comparat, în ceea ce privește dreptul a șase state membre, și pe jurisprudența menționată anterior, Comisia susține că condițiile necesare pentru compensare sunt următoarele: cele două datorii trebuie să aibă ca obiect o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile de același tip și, de asemenea, acestea trebuie să fie lichide și exigibile. În speță, aceste trei condiții sunt îndeplinite, având în vedere că cele două datorii au ca obiect o sumă de bani, că valoarea fiecăreia dintre ele este stabilită și că cele două sume sunt exigibile deoarece erau datorate la momentul compensării.

49 Chiar dacă anumite drepturi naționale impun, în plus, absența unei contestări serioase a datoriei, Comisia susține că această cerință nu este pe deplin conformă specificității dreptului comunitar, deoarece obligă o parte să îi plătească celeilalte ceea ce îi datorează și, ulterior, să sezeze instanța competentă pentru a-și recupera creanța.

50 Comisia adaugă că este inutil faptul că contractele și contribuțiile în cauză privesc servicii diferite ale aceleiași instituții, în măsura în care aceste servicii nu constituie entități autonome, toate actele fiind decise sau încheiate de Comisie și nu de direcțiile generale.

51 Comisia consideră că, prin acordarea de importanță faptului că cele două creanțe în cauză intră sub incidența a două ordini juridice diferite, se reduce efectul util al compensării.

52 Comisia subliniază faptul că și ea se poate opune unei compensări.

53 La ședință, Comisia a susținut, de asemenea, că abordarea sa în prezenta hotărâre este singura care ia în considerare efectul util al tratatului în ceea ce privește execuția bugetului comunitar conform principiului bunei gestiuni financiare.

Constatările Tribunalului

54 Trebuie să se reamintească, pe de o parte, că prezenta acțiune are ca obiect anularea deciziei Comisiei, inclusă în scrisoarea sa din 15 februarie 1999, de a opune reclamantului o compensare a creanțelor lor reciproce și, pe de altă parte, că părțile au conferit instanțelor civile de la Bruxelles competența de a se pronunța în litigii care privesc contracte MED-URBS. Astfel, Tribunalul trebuie să examineze doar legalitatea deciziei menționate anterior, din perspectiva efectelor sale care țin de absența plății efective a sumelor în litigiu către reclamant.

55 În continuare, trebuie să se constate că, în stadiul său actual, dreptul comunitar nu presupune norme exprese referitoare la dreptul Comisiei, în calitate de instituție responsabilă cu execuția bugetului comunitar, în conformitate cu articolul 205 din Tratatul CE (devenit articolul 274 CE), de a impune o compensare unor entități cărora le sunt datorate fonduri comunitare, dar care, de asemenea, datorează sume de origine comunitară.

56 Cu toate acestea, compensarea care vizează fondurile comunitare este un mecanism juridic a cărui aplicare a fost considerată de către Curte ca fiind conformă dreptului comunitar, în Hotărârile DEKA/CEE, Continental Irish Meat și Jensen, citate anterior.

57 Totuși, această jurisprudență a Curții nu conține toate elementele necesare soluționării prezentei cauze.

58 În plus, trebuie subliniat faptul că ar fi preferabil ca problemele ridicate de compensare să fie soluționate prin dispoziții generale, stabilite de organul legislativ, nu prin decizii individuale, adoptate de instanța comunitară în cadrul unor acțiuni introduse în fața acesteia.

59 În absența unor norme exprese în materie și pentru a stabili dacă decizia în litigiu are un temei juridic, este necesar să se țină seama de normele de drept comunitar, aplicabile acțiunii Comisiei, și de jurisprudența citată anterior. În acest context, trebuie să se ia în considerare, în special, principiul eficacității dreptului comunitar la care face referire această jurisprudență (Hotărârea Jensen, considerentele 54 și 67) și principiul bunei gestiuni financiare.

60 Principiul eficacității dreptului comunitar presupune faptul că fondurile Comunității trebuie puse la dispoziție și utilizate în conformitate cu scopul lor.

61 În consecință, în speță, Comisia era obligată, înainte de a efectua compensarea, să verifice dacă, în ciuda acestei ultime operațiuni, utilizarea fondurilor în cauză în scopurile prevăzute și realizarea activităților care au justificat atribuirea sumelor în litigiu erau asigurate în continuare.

62 În această privință, trebuie reamintit faptul că compensarea este o modalitate de stingere a două obligații reciproce. În speță, compensarea ar fi stins, conform Comisiei, creanța pe care aceasta o invocă împotriva CCRE, în ceea ce privește contractele MED-URBS, precum și, cel puțin parțial, creanța datorată de CCRE acestei instituții, cu titlu de subvenții comunitare, care trebuiau să i se plătească acestuia în cadrul activităților în litigiu. În plus, trebuie să se observe că, în scrisoarea din 15 februarie 1999, Comisia a precizat că plățile efectuate prin intermediul compensării trebuiau considerate „percepute de CCRE cu obligațiile care decurg din aceasta”. Astfel, Comisia și-a exprimat cerința ca reclamantul să își respecte obligația de a realiza activitățile în litigiu.

63 Cu toate acestea, în absența plății efective a sumelor destinate executării acestei ultime obligații, este evident că acestea nu pot fi utilizate în conformitate cu scopul lor și că, astfel, activitățile în litigiu riscă să nu fie realizate, ceea ce contravine eficacității dreptului comunitar și, în special, efectului util al deciziilor de acordare a sumelor în litigiu.

64 Poziția Comisiei presupunea faptul că CCRE dispunea în continuare de fondurile atribuite în temeiul contractelor MED-URBS și solicitate de aceasta și că, odată efectuată compensarea, CCRE urma să poată utiliza aceste fonduri pentru realizarea activităților în litigiu.

65 Totuși, este evident că, dacă CCRE nu mai beneficia de fondurile citate anterior, nu mai putea finanța realizarea activităților în litigiu.

66 Astfel, decizia în litigiu are ca efect trecerea de la problema recuperării unei pretinse creanțe a Comisiei în cadrul executării contractelor MED-URBS la realizarea activităților în litigiu, care corespund unui interes comunitar, amenințat pe viitor de compensare.

67 Sumele în litigiu nu erau destinate plății datoriei CCRE, ci realizării activităților pentru care fuseseră alocate aceste sume. În această privință, trebuie subliniat faptul că, în prezenta cauză, spre deosebire de cea care a dat naștere Hotărârii Jensen (considerentele 38 și 59), în care regulamentul în cauză viza asigurarea unui anumit venit fermierilor, sumele în litigiu nu puteau fi utilizate decât în scopul realizării activităților pentru care erau destinate.

68 În această privință, trebuie să se considere că, în ciuda declarațiilor făcute de reprezentatul său la ședință, Comisia nu a fost în măsură să dovedească faptul că, înainte de efectuarea compensării, aceasta examinase, cel puțin, riscul pe care neplata efectivă a sumelor în litigiu reclamantului îl reprezenta pentru realizarea activităților corespunzătoare.

69 În ceea ce privește principiul bunei gestiuni financiare, conform căruia Comisia trebuie să execute bugetul comunitar în temeiul articolului 205 din tratat, aplicarea acestuia în speță confirmă analiza precedentă.

70 În fapt, în ceea ce privește recuperarea datoriei pe care reclamantul o are față de Comisie, trebuie semnalat faptul că, având în vedere că CCRE nu era insolvent, această instituție ar fi putut solicita plata în fața instanței belgiene competente.

71 În plus, pentru a garanta utilizarea adecvată a sumelor în litigiu, în cazul în care Comisia ar fi avut îndoieli cu privire la gestionarea fondurilor comunitare de către CCRE, aceasta ar fi putut să aibă în vedere suspendarea, cu titlu preventiv, a plății acestor sume asociației respective, astfel cum procedase în privința altor fonduri care erau, de asemenea, datorate acesteia din urmă.

72 Astfel, Comisia ar fi putut, pe de o parte, să obțină recuperarea datoriei legate de contractele MED-URBS și, pe de altă parte, să se asigure că sumele în litigiu, în cazul unei plăți către CCRE, urmau să fie utilizate efectiv pentru realizarea activităților în litigiu.

73 În definitiv, principiul bunei gestiuni financiare nu trebuie redus la o definiție pur contabilă care consideră esențială simpla posibilitate de a considera o datorie ca fiind plătită formal. Dimpotrivă, o interpretare corectă a acestui principiu trebuie să includă preocuparea cu privire la consecințele practice ale actelor de gestiune financiară, având ca punct de referință, în special, principiul eficacității dreptului comunitar.

74 Rezultă din cele de mai sus că Comisia nu avea dreptul să adopte decizia în litigiu, fără să se asigure în prealabil că aceasta nu genera un risc pentru utilizarea fondurilor în cauză în scopurile pentru care erau destinate și pentru realizarea activităților în litigiu, având în vedere că ar fi putut acționa altfel, fără să invoce recuperarea preinsei datorii a reclamantului în privința sa și utilizarea adecvată a sumelor în litigiu.

75 Prin urmare, primul motiv trebuie admis și, în consecință, decizia în litigiu trebuie anulată, fără să fie necesară examinarea celorlalte motive și argumente expuse de reclamant.

Cu privire la cheltuielile de judecată

76 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru de partea care a câștigat. Întrucât pârâta a căzut pretenții, trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, în conformitate cu pretențiile reclamantului.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Decizia Comisiei, inclusă în scrisoarea din 15 februarie 1999, prin care i se impune reclamantului o compensare a creanțelor lor reciproce, este anulată.

2) Obligă Comisia la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Tiili

Moura Ramos

Mengozzi

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 decembrie 2000.

Grefier
H. Jung

Președinte
P. Mengozzi